

2021- 2022 Eğitim Öğretim Yılı Etkinliklerimiz

20 Kasım Dünya Felsefe Günü

10/B Sınıfı öğrencilerimizin özverili çalışmaları ile felsefeye çağrıda bulunduk.

“Aşk, başka ile ilişki kurmak ve başka uğruna alıştığın kendinden vazgeçmeyi göze almaktır.”

diyor Byung Chul Han. Oysa biz, kendi benliğimizi referans almaya koşullanmışız artık. Her şeyin aynı ya da benzer olmasını istiyoruz. Başka yok olmaya başlayınca da aşk silinmeye başlamış hayatımızdan. Haberimiz bile olmamış. Felsefeci bizi uyandırmak için alarm zillerini çalıyor. Duyarsak ne ala...

Birbirlerinden bağımsız, aynı dikkatin ve cesaretin evinden sözün meydanlarına dağılan bu insanların arasından geçerken Dante'nin Cennet, Cehennem ve Araf bölümlerinden oluşan İlahi Komedyası'nda arafta kalanlar için sorulabilecek sorudur belki de her şeyin önüne geçen:

"Karanlıklar ırmağı boyunca giderek, öncesiz ve sonrasız zindandan kaçan sizler kimsiniz?"

10 Aralık İnsan Hakları Haftası Etkinliklerimiz; Çocuk Hakları

Çocuk haklarıyla ilgili dünya genelinde yaşanan ihlal ve istismarlara dikkat çekmek amacıyla bir farkındalık etkinliği yaptık. Çocukların zorla çalıştırılması, evlendirilmesi ve savaş mağduru çocuklar üzerinden çocuk haklarına dikkat çekmeye çalıştık.

"Dünyadaki neredeyse tüm ülkeler 1989 Çocuk Haklarına Dair Sözleşme'yi (ÇHS) yürütmeyi kabul etmiştir. Bu Sözleşme; sivil, kültürel, ekonomik, siyasi ve sosyal haklar olduğu gibi insancıl hukuk da dâhil, sadece çocukları ilgilendiren tüm uluslararası insan haklarını kapsamak üzere geliştirilmiş ilk araçtır. "

Bir Çocuğun Rüyası İçin Şiir

Kaybolmuş bir sevgi her zaman
Kaybolmuş bir bilyaya benzer
Anımsanır ışıltısı
Belli belirsiz gözyaşlarıyla
Bir çocuğun rüyasında bazen
Bulunur kaybolmuş bir bilya
Kiraz ağaçları sallanır
Güvercinler uçuşur havada
~ Ataol Behramoğlu

İnsan Hakları İle İlgili İnteraktif Bir Çalışma

Avukat Mehmet Nur Terzi insan haklarının temel kavramları ile ilgili sorular ve örnekler üzerinden tartışarak öğrencilerimizi bizleri bilgilendirdi.

“İnsan hakları eğitimi, evrensel olarak tanınan insan hakları ilkelerine uyan bilgi, beceri ve tutumları teşvik etme yoluyla birey, grup ve toplumları güçlendirmeyi hedefleyen planlanmış ve katılımcı bir çalışmadır.

İnsan hakları eğitimi, orta ila uzun vadeli bir süreç olarak, kişilerin algısal, duygusal ve tutumsal taraflarını insan haklarıyla ilişkili olarak geliştirmek ve birleştirmeyi amaçlar. İnsan hakları eğitimlerinin hedefi, katılımcıların insan haklarının ne olduğunu, neden korumaları gerektiğini ve bunu nasıl yapacağını öğrenmeleridir. Böylece, insan haklarını günlük yaşamlarında ve dahi profesyonel yaşamlarında koruyabilmeleri ve haklarını talep etmeleri konusunda güçlenmiş olurlar. “ Uluslararası Af Örgütü

Arkas Sanat Merkezi, Atatürk Müzesi Ve Kadın Yönetmenler Film Festivali Gezimiz

Sinema Kulübü ile birlikte ortak etkinlik yaparak Alsancak Arkas Sanat Merkezi ve Atatürk Müzesini ziyaret edip İzmir Kısa Film Festivali ile Kadın Yönetmenler Film Festivaline katıldık.

“Sanat var olmasaydı, gerçeğin kabalığı dünyayı katlanılmaz kılardı.”

George Bernard Shaw

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Güçlü bir kadroyla, çok emek vererek kısa süre içinde hazırladığımız etkinliğimizle cinsiyet eşitliğine, kadına yönelik ayrımcılığa ve ötekileştirmeye dikkat çekmek istedik. Kadınların tarihsel süreçte, önüne çıkan tüm engellemelere rağmen, sanat, felsefe ve bilim dünyasında var olma çabalarını gözler önüne sermek istedik.

Ve dedik ki;

"Hiçbir düşüncenin, hiçbir adamın, hiçbir kadının, hiçbir eşin, hiçbir arkadaşın, hiçbir işin ve hiçbir ters sesin sizi kıtlığın pençesine düşürmesine izin vermeyin. Güçlü olmak, kas geliştirip şişirmek anlamına gelmez. İnsanın, kaçmadan kendi tanrısallığıyla buluşması, kendi kafasına göre vahşi doğayla iç içe bir hayat yaşaması anlamına gelir. Öğrenebilmek, bildiklerimize katlanabilmek anlamına gelir. Dayanmak ve yaşamak anlamına gelir.

Çok farklı güzellik türleriyle dolu olan bir dünyadan daha çok zevk almak, hayattan zevk almaktır. Tüm kadınların buna hakkı vardır. Sadece bir tür güzelliği desteklemek, bir biçimde doğayı yeterince gözlemlememektir. Tek bir ötücü kuş türü, tek bir çam ağacı türü, tek bir kurt türü olamaz. Bir tür bebek, bir tür adam, bir tür kadın olamaz.

Ve... yasaklamalarına uymak için sizden ruhunuza zarar vermenizi talep eden bir kültür, gerçekte çok hasta bir kültürdür. Yaratıcı hayatınız için, yalnızlığınız için, olma ve yapma zamanınız için, asıl hayatınız için en önemli şey devam etmek, direnmektir.

İnsan Haklarımız

İnsan hakları, tüm insanları ayırmaksızın onlara sadece insan oluşlarından dolayı din, dil, ırk, köken, inanç, düşünce farkı, cinsiyet vb.farklılıkları saymadan önce bize tanınan haklardır. Özgür bir şekilde seyahat etmek, yerleşmek, düşüncelerini dile getirmek, eşit bir şekilde yaşamak, maddiyat veya bulunduğu duruma bakılmaksızın eşit muamele görmek ve özel hayatımızın özel bir şekilde tutulması günlük yaşamımızdaki bazı haklarımızdır.

Bunun dışında can ve mal güvenliği, siyasi veya dini düşünce farklılığı da bizim en temel haklarımızdan birkaç tanesidir. İnsan hakları temel ilkelerinden biri, bütün bireylerin doğuştan eşit oldukları düşüncesidir. Ancak hak ve özgürlüklerin ihlal edilmesi halinde bireylerin gelişimini sürdürmesi ve kendini gerçekleştirme güçleşir.

Kanunların yapılması ve uygulanmasında insanlar arasında, bedensel ve ruhsal farklılıklar ne olursa olsun eşit davranılması, toplumsal ve siyasi hakları yönünden hiçbir ayrıcalık gözetilmemesi gerekir. İnsan hakları her bir bireye bağımsız seçim yapma ve yeteneklerini geliştirme özgürlüğü sağlar. Bu özgürlükler başkalarının haklarına saygılı olmak ve bu hakları çiğnememe zorunluluğu ile dengelenmektedir. Haklarımızı kendimiz belirtmemiz gerekir. Günlük yaşamda hastaneye ya da başka bir kurumlara gittiğimizde haklarımızı belirtmeliyiz. İnsan haklarımız bizim toplumdaki yerimizi güçlendirir. İnsanlar arasındaki bağımızı güçlendirir. Bu yüzden haklarımızı nerede olursak olalım savunmalıyız.

Haklıya Haksızlık

Yaşamak ne demek? Kalbin atması, beynin çalışması ya da vücudun çalışır durumda olması mı demek? Hayır, yaşamak, sadece bu anlama geliyor olamaz! Bu hayatın tadına varmak, hayatı doyasıya yaşamak, hayattan zevk almaktır yaşamak. Ve eğer biz bu hayatı dolu dolu yaşıyorsak bu haklarımız sayesinde oluyor. Fakat bir sorun var, biz gerçekten bu hayatı dolu dolu yaşıyor muyuz? Bu hakları gerçekten biliyor ve kullanıyor muyuz? Ya da bu hakların tümünü bilmemize, kullanmamıza izin veriliyor mu, fırsat tanınıyor mu? En basiti, yaşama hakkımız bile yok sayılıyor bazen, ki en doğal hakkımız bu. İnsanlar cinsiyetine, ırkına, dinine, diline göre sınıflandırılıyor. Hatta bu öyle bir dereceye gelmiş ki, diller bile dişil - eril ayrımı yapmaya başlamış. Müdür ve müdüre neden ayrılmış örneğin. Ya da erkek hemşireye neden hemşir denir, öyle bir kelime olmamasına rağmen. Güçlü olanın kendisine göre güçsüz olandan veya beyaz olanın siyahi olandan hatta büyüğün küçük olandan üstün hiçbir hakkı yoktur. Herkes özgürlüğünün sınırlarını bilmeli ki, herkesin özgürlüğü artsın. Herkes haklarını bilmeli ki, herkes herkesin hakkına saygı duysun. Tüm bunlar bir yana, haklar sadece insanlara özgü de değildir. Hayvanların da hakları vardır. İnsanlar, sırf kendisini rahatsız ettiği için hayvanları katlemez. Zaten bir kişi bunu yapıyorsa o kişiye insan denemez, o kişi sadece dış görünüş olarak insana benzer. Normal bir insan bunu yapmaz. Çünkü bilir ki, insanlar ile hayvanlar arasındaki en büyük fark zekadır. Hayvanlar kendi arasında savaş çıkarabilir, birbirini öldürebilir ya da avlayabilir. Bu normaldir çünkü onların doğasında var. Fakat bir insan bunu başka bir insan veya hayvana yapıyorsa o kişinin ciddi sorunları var demektir. Ve en büyük sorun da böyle kişilerin aramızda olması... Sorunu sadece başkalarında aramak da doğru değildir. Çünkü sorunun bir kısmı da biz olabiliriz. Örnek olarak, bir dolmuşta veya otobüste çantamızı yakınımızdaki herhangi bir koltuğa bırakıp boş yer olduğu halde insanların oturmasına engel oluyorsak eğer biz de insanların haklarını suistimal etmiş oluruz. Ya da kendi aramızda şakalaşırken başka insanları rahatsız etmek, bizim belki de fark etmeden yaptığımız hatalardan biri. Aslına bakarsanız her şey empati ile sona erdirilebilir. Bunu yapabilmek için karşıdakinin kişiliğini bilmek gerekmez. Her insanın sevdiği şeyler değişebilir ama sevmediği yahut rahatsız olduğu şeyler benzerdir. Eğer birini yargılıyorsak önce kendimize "Ben bunu yapıyor muyum?" sorusunu sormalıyız. Fakat biz bunu kendimize sormazsak bu sefer kendi hakkımızdan vazgeçmemiz gerekir, çünkü biz bu hakkı o kişiye tanımazsak bize de kimse bu hakkı tanımak zorunda değildir. Aslında en doğru düşünce şekillerinden biri Atatürk'ün şu sözünde yatar; "Bizim gözümüzde çiftçi, çoban, işçi, tüccar, sanatkar, doktor, kısaca bütün vatandaşların hak, menfaat ve hürriyeti eşittir." Yani her insan eşittir, ta ki başkasının hakkını istismar edinceye kadar. Siz siz olun hem kendi hakkınıza hem de başkalarının haklarına sahip çıkın, savunun ve en önemlisi herkesin hakkına saygı duyun ayrıca şunu unutmayın: "Herkes birbirinin hakkına ve özgürlüğüne saygı duyarsa herkesin hakkı ve özgürlüğü artar."

Sorguluyorum

Geliyor yine Mart'ın 8'i. Her yerde herkes kadınlar gününü kutluyor. Bense yine sorguluyorum, bu günün neyini kutluyorlar diye. Yıl boyu yapılan katliamlar, bu günü kutlama günü olarak görmemi engelliyor belki de. Sorguluyorum sorgulamasına ama bir sonuca varamıyorum. Mantıklı bir sonuca ulaşabilmek için derinlere iniyorum.

Bu günü kutlamak neden saçma geliyor bana? Belki de geriye kalan günlerde bir anlık öfke, namus, kıskançlık bahaneleri ile yapılan cinayetler sebep oluyor buna. Ya da daha kötüsü bu bahanelerin geçerli bir neden sayılıp cezaların azaltılması itiyor beni bu düşünceye. Bilmiyorum neden öldürüyorlar kadınları, bilmiyorum neden azaltıyorlar cezasını. Biliyorum var bir sebepleri, ama hepsi saçma.

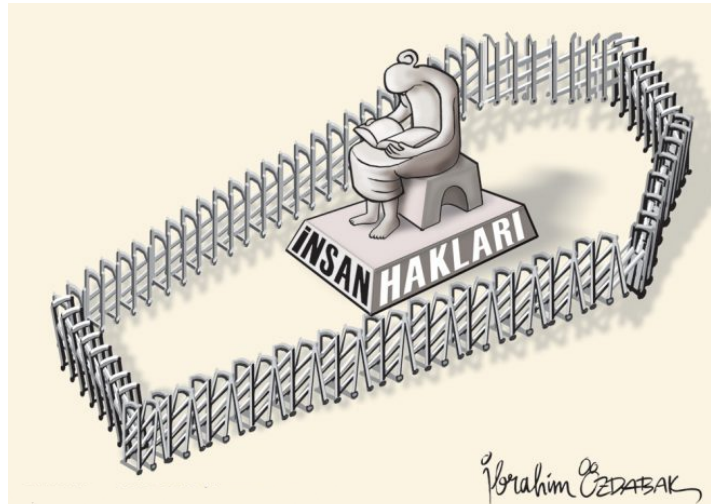
Neden bütün yasalar sadece kağıt üzerinde, söz uçar yazı kalır diye mi? Eğer öyleyse yazının kaldığı kesin, ama havada kalmışa benziyor. Anlaşılan önemli olan sözün uçması değilmiş, kağıttaki yazıyı hayata geçirmeyince. Eğer bir sözün gerçekten kalıcı olması isteniyorsa bu sözün doğru olması yetmez, uygulanması da gerekir. Bir sözün veya yazının, söylenmiş veya yazılmış olması yetmiyor maalesef.

Anlamıyorum, bütün bunlar neden son bulmuyor. Anlamıyorum, bütün bu tepkiler neden boşa gidiyor. Anlamak istiyorum, ama anlayacak bir tarafını bulamıyorum. Sorguluyorum, bir sonuca varamayacağımı bile bile. Ama bırakmıyorum. Çünkü biliyorum, böyle düşünen tek kişi ben değilim. Bizler böyle düşünüyoruz, onlar düşünmüyor. Biz böyle söylüyoruz, onlar dinlemiyor. Biz bunu haykırıyoruz, onlar umursamıyor. Ama ne olursa olsun biz pes etmeyeceğiz. Çünkü biliyoruz, bizim pes ettiğimiz gün adaletin yeşermeyi bekleyen son filizleri de solacak. Ve o filizler de solduğunda Dünya sadece soluk mavi bir noktaya dönecek, canlılıktan uzaklaşacak.

O günlerin gelmemesi, o soluk mavi noktanın içinde neşe dolu ve adaletin yerini bulduğu bir canlılığın hakimiyet sürmesi dileğiyle. Umarım ki bir daha insanların benim sorguladığım şeyi sorgulamasına gerek kalmaz. Bu söylediklerim şimdilik güzel birkaç hayal gibi görünse de, bu hayallerin hayal olmaktan çıktığı ve gerçek olduğu gün daha güzel olacak. En kısa zamanda o günleri görmek dileğiyle...

Maalesef

İnsan hakları kağıt üzerinde yüzlerce madde ile koruma altında, ama bu maddeler gerçeklerle uyuyor mu? Gerçekten bu maddelerde yazılı olan kurallar geçerli mi? Maalesef bu kurallar sadece kağıt üstünde. Örneğin çocuklar hak ettiği hayatı yaşayamıyor. Halbuki bu hayatı en iyi onların yaşaması gerekmez mi? Sonuçta dünyanın geleceği onlara emanet. Fakat çocuklar çocukluğunu yaşayamıyor. Düşünsenize daha yedi yaşındaki çocuklar bile savaşlar hakkında konuşabiliyor. Ve bu çocukların bazıları bir gün mutlaka bir yerlerde yönetici olacaklar. Çocukluğunu yaşayamamış kişiler yönetici olursa bu dünya gelecekte ne hâl alır, düşüncesi bile çok kötü. Kadınlar da hak ettiği hayatı yaşayamıyor. Büyük bir çoğunluğu sokakta rahat dolaşamıyor, yalnız kalamıyor, hatta belki de akıllarının bir köşesinden korkunç fakat her an gerçekleşebilecek olayları asla çıkaramıyorlar. Her gün kadınların maruz kaldığı baskıları okumak, dinlemek, izlemek gerçekten çok acı verici fakat hepsi gerçek. Sadece kadınlar ve çocuklar değil, toplumun bir kısmı kadın, erkek, genç, yaşlı, çocuk fark etmeksizin bir baskı altında. Kimisi ırkı yüzünden, kimisi etnik kökeni yüzünden, kimisi de sadece parasının miktarından dolayı bu baskılar altında. Bugün bu gördüğümüz ayrımların hepsi nereden tutsanız elinizde kalacak türden. Hiçbir mantıklı yanı yok, tamamen insanların birbirinden üstün olduğunu düşündüğü için ortaya çıkan sınıflandırmalar. Fakat en üstün insan her insanın eşit olduğunu savunan insandır. Gerçi anlatsan kaç kişi bunu anlar o da ayrı bir mesele... Bazen bu gerçeklerden uzaklaşmak istiyorum, ama uzaklaşabileceğim tek yer olan hayal dünyamda bile o düşünceler beni bırakmıyor. Düşünüyorum, insanlar dünya üzerindeki keşfedilmiş sekiz milyon yedi yüz canlı içinde aklını en verimli kullanabilen iken neden böyle bir saçmalığın içindedir diye. Sonra da neden bunu düşündüğümü sorguluyorum. Yaşıtlarım geleceği ile ilgili renkli hayaller kurarken neden ben bunu yapamıyorum? Savaşta değiliz, zorla çalıştırılmıyorum, hatta benim karşılaştığım haksızlıklar saydıklarımın yanında hiçbir şey olabilir, ama ben yine de sürekli bunları düşünüyorum çünkü bu saydıklarımı anlamak için yaşamak ve görmek gerekmez. Keşke herkes böyle düşünse de şimdi bunu değil, ilerideki hedeflerimi, hayallerimi okuyor olsaydınız. Ama ben eminim, biz böyle düşünenlerin sayısı arttıkça bu sorunları teker teker aşacağız. Ve şimdilik sadece kurması bile zor olan hayallerimiz, bir gün gerçek olacak. Belki ben değil, benden sonraki nesiller o günleri yaşayacak. Ama biz bu günler için gücümüzü sonuna kadar kullanmalıyız ki bizim kullanamadığımız hakları onlar kullanabilsin. Sonuçta bu onların da hakkı...

Karanlıkta bırakmaya çalışıyorlar renklerimi
Dar ağacına bağlayıp birden bırakmaya çalışıyorlar
hayallerimi
Kurtlar sofrasına bıraktılar gururumu
Aç köpekler gibi parçalıyorlar umudumu
Sürü şeklinde geliyorlar üzerime doğru
Fırtına koparıp deviricekler beni
Akılları sıra beni korkutuyorlar
Tenimden kopardıkları deri parçalarının kanıyla yazıyorlar
biletimi
Kurtulmaya çalışıyorlar benden
Ama ben ayaktayım
Renklerimden vazgeçmiyorum
Hayallerimi, astıkları ağacı kökünden kesiyorum
Gururumu bıraktıkları sofrayı üstlerine yıkıyorum
İzin vermiyorum hiçbir köpeğin umutlarım dil uzatmasına

● Üstüme yolladıkları sürülerle boğuyorum
● onları
● Fırtınalarına karşı dimdik duruyorum,
● yerimden kıpırdamıyorum
● Korkmuyorum hiçbirinden
● Kanımla yazılmış biletlerimi yine kendi
● kanımla bozuyorum
● Vazgeçmiyorum kendimden
● Ya ben kaybolacağım bu labirentte
● Ya da yakıp yıkacağım kurdukları kaparı
● Mahşer gününe çevireceğim zamanı
● Yollarını bulamayacaklar
● Gözleri görmeyecek canımı yakarken
● çıkarttıkları dumandan dolayı
● Nefes alamayacaklar gözümde akan
● her bir damlanın içinde boğulurken

Karanlıktan Aydınlığa

Köprüden atladi fakirlerin umutları

Unuttuk hepimiz köşe başında sessiz çığlıkları

Kimin umurunda mazlumların "Ah"ları

Duymaz insanoğlu , sağırdır kulakları

Ne savaş biter ne kavga

Zor günde kim koşar zulüm görenin imdadına

Yazar özgürlük şiirleri mahalle duvarlarında

Bir lokma ekmek var mıdır yetim çocuğun karnında ?

Adalet ve eşitlik mülkün temeli

Elini kolunu sallayarak geziyor kadın katilleri

Görmem, ködür insanoğlunun gözleri

Herkesin derdi güç ve para

Düşer mazlum günden güne dara

Çıkar her karanlık yolun sonu aydınlığa

Nazım'ın da dediği gibi

" Sen yanmasan, ben yanmasak,biz yanmasak nasıl çıkar karanlıktan aydınlığa ?"

Unutulmuş Dünler

Bak gözlerine ağlıyor için için

Kapı dışarı edilir yapılmayan bir tencere yemek için

Verilir küçük yaşta tanımadığı adama alınacak bir tarla için

Savaşır kadın, hakkı olan özgürlük için

Gök kaybetmiş şevkini

Gözlerindeki hüznün mü sevgi mi ?

Kadına uzanan tüm eller kirli

Kınıyoruz hep birlikte kadına şiddeti

Artar günden güne kadınlara şiddet

Görmezden geliyorsan hiç durma karakterini terk et

Duyulur haberlerde yeni bir cinayet

Unutulur dakikalar içinde kadına şiddet

Hakkıdır rahatça dolaşabilmek dışarıda

İstediği saatte, istediği mekanda

Gülüp eğlenecek, isterse atar kahkaha

Haktır kadına uyanmak mutlu yarınlara

Yazıyor isimleri gazete sayfalarında

Özgecan Aslan'dan Emine Bulut'a

Açılır toprakta bir mezar daha

Duyulur alışılmış olan o cümle

"BİR KADIN CİNAYETİ DAHA"

Merve Yaren
Orman

Kadına Şiddet Kültürel Midir?

Kadına şiddetin kültürel olup olmadığından önce, “kültür” ne demek ona bakmalıyız diye düşünüyorum. Kültür, Fransızcadan gelmekte olup sözlük anlamında; toplumların kendilerine özgü olan ve gelecek nesillere aktardıkları maddi veya manevi her şey olarak açıklanmakta. Ve “kültürel” ise kültüre değin, kültürle ilgili anlamına geliyor. Yani bir şeyin kültürel olması için ele alınan kültürle bağlantılı olması gerekiyor.

Buna göre, kadına şiddetin kültürel olması için, toplumun kendisine özgü, maddi veya manevi bir şeyle bağlantılı olması gerek. Yazdığım bu yazıda istatistiklerden çok deneyimlerden bahsetmek istiyorum ve ağırlıklı olarak kadınların Türkiye’de yaşadığı eşitsizlik üzerinde duracağım. Kadınların bu konuda yaşadığı olayları örneklerle açıklayacağım.

Toplumda bir erkeğin gölgesi altında kalmayan, kendi işlerini kendi halleden ve bağımsız olan kadınlara kötü gözle bakılıyor, kötü gözle bakılmadığı zamanlarda da “erkek fatma” gibi söylemlerle, akıllarınca tek başına ayakta durabilen özgür insanları tebrik etmeye, onaylamaya çalışırken yine konuyu bir şekilde yine erkeklere bağlıyorlar...

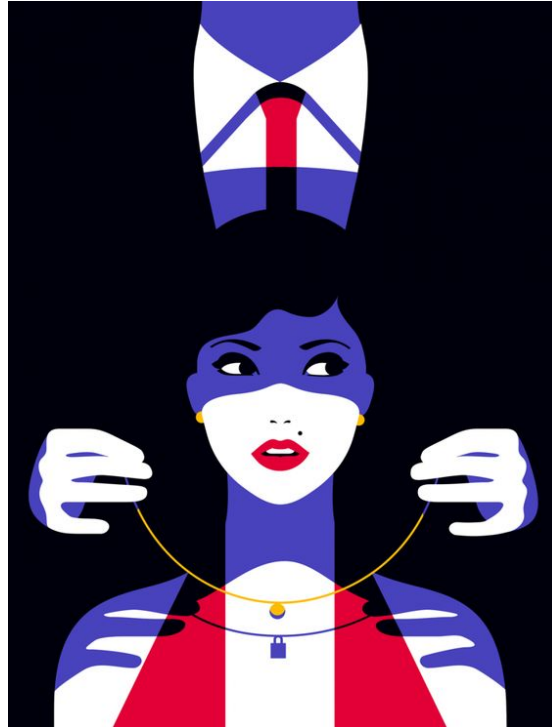
Kadınlar evde temizlikten, yemekten, çocuklara bakmaktan sorumlu robotlar olarak görülüyor. Kız çocuklarının gençken “temizlik yapmayı öğren, yemek yapmayı öğren, ileride koca bulamazsın” tarzı söylemlere maruz kaldığını biliyoruz ve belki de çevremizdeki çoğu kişi bunu yaşıyor. Sadece erkeklerin ihtiyaçlarını karşılaması gereken ve erkeklerin “kendi” emekleri ile kadınlara layık gördüğü evleri düzenli tutmaları gereken insanlar olarak görülüyorlar. Hatta bazen “insan” olarak bile görülmediklerine şahit oluyoruz.

İnsanlar kız çocuklarının “namusunu” korumaya çalışırken kız çocuklarının özgürlüklerini kısıtlıyor, kadınlar kendi bedenlerinde söz sahibi olamıyorlar. Saçlarının boyuna, görünüşlerine, giydiklerine, aksesuarlarına kadar başka insanların denetimi altında oluyorlar. Ama konu erkek çocuklarına gelince, kız çocuklarına konulan kurallar erkeklere konulmamakla beraber, özgürlükleri olabildiğince esnetilerek keyiflerine göre yaşamaları sağlanıyor. Ayrıca erkek çocuklarının sünnet olduktan sonra bunu kocaman etkinliklerle partilerle düğünlerle kutlaması, erkeklerin cinsel organına verilen gereksiz önemi gözler önüne seriyor. Küçüklüğünden beri erkek olduğu için gurur duyması gerektiğini vurgulayan bir ortamda büyüyen erkekler, kadınlardan daha üstün olduğunu düşünerek hayatlarına devam ediyor.

Ve erkeklerin bu kadar el üstünde tutulduğu bir ülkede, erkeklerin kendilerini kadınlardan üstün hissetmesi çok normal. Kadınları onlara saygı duyacak kadar değerli görmedikleri için, güçleri kadınlara yetebildiği için ellerinden geldiğince onları kontrol altında tutmak istiyorlar ve bunu yapamadıkları anda da, kontrollerinin seviyesini arttırıp şiddete başvuruyorlar.

Tüm bu örneklere bakıldığı zaman, Türk toplumunun erkeğe verdiği önem ve kadına verdiği değer belli oluyor. Ve bunların çoğu toplumda yıllardır var olan cinsiyet rolleri olduğundan dolayı, bu örneklere kültürel diyebiliriz diye düşünüyorum. Kadınların yaşadığı eşitsizlik kültürel ise kadınlara uygulanan şiddet de bu eşitsizlikten ve erkeklerin rol olarak üstünlüğünden yola çıkan bir şey olduğu için, o da kültürel. İnsanlar kendilerinden daha güçsüz gördükleri şeylere zarar verme eğiliminde oldukları için kadınların yaşadığı bu şiddet dolu ortam da yaşamları boyunca şahit oldukları eşitsizlikten kaynaklanıyor.

Perdenin Ardında

Gülümseme... Gülümsemek... Ne sığardı sadece bir gülümsemeye. İnsanlar sadece mutlu olduğunda mı gülümserdi? Belki de perdeydi gülümseme, yaşanan tüm kötü şeyleri arkasına saklayabileceğimiz bir perde.

Biz kadınlar da böyle yapmaz mıydık çoğu zaman? Bir perde gibi kullanmaz mıydık gülümsememizi? Kullanırdık. Hem de çok iyi bir şekilde. Yaşadığımız haksızlıkları, zorbalıkları, kadın olmanın üzerimize verdiği tüm yükü buruk, çatlak, zoraki bir gülümsemenin arkasına saklardık. Birçok yerde ayrımcılığa uğradık, istenmedik, yapamayacağımız söylendi hep, ama biz yine de direndik o çatlak ve zoraki tebessümü yerleştirdik suratımıza. Her başarımızda daha çok gidildi üstümüze istenmedi çünkü, kadının başarılı olması yeni şeyler üretmesi, keşfetmesi demek toplumda bir yer edinmesi demektir, kadının özgür bir birey olması demektir. Bu hiçbir zaman istenmedi ne 18. yüzyılda ne de şimdi. Düşünüyorum bazen, biz toplumun kaçınıcı yüzyılında sığabilmistik bu dünyaya? Bunu düşündükçe ruhum sancılanıyor. Sırf cinsiyetimiz yüzünden şu koskocaman dünyaya hiçbir zaman sığamamak... "Mary Ann Evans" bu isim tanıdık geliyor mu aslında İngiliz edebiyatının önemli eserlerine sahiplik yapan bir kadının ismi bu. Ama eserlerinin ciddiye alınması ve yayımlanması için "George Eliot" ismini kullanmak zorunda kalıyor. Oysaki Mary kendi ismiyle yayımlayabilirdi eserini, eminim ki bunu o da çok isterdi. Ama o dönem bir kadının bırakın kitap yazması bu konularla ilgili konuşması bile gülünç bir durumdu. Kadınlar kitap yazamaz, bir bilim insanı olamaz yalnızca ev işleri, evlilik gibi konularda konuşabilirdi. Bir materyal gibi görünen, her türlü özgürlüğü sınıflandırılan ve gitgide hayattan daha da soyutlaştırılmaya çalışılan biz kadınlar, ruhumuza vurulan her türlü zinciri kırıp toplumsal baskının ayaklarımıza takılmasına izin vermeyeceğiz.

Hey dünya baksana bize! Gene gülümsüyoruz ama bu sefer gülümsememiz zoraki değil. Kahkahalarımız dolduruyor sokakları. Birbirimizleyiz. Birlikteyiz. Bu kez yalnız değiliz. Bu kez biz kazandık.

Sevgi Bizimdi

Biz her zaman umut doluyduk, biz her zaman mucizelere inanırdık. Ve bizim en büyük gücümüz silah ve savaş politikalarımız değil, sevgiydi.

Her şey... Her şey çok garipti. Anlayamıyordum. Kalbimdeki o dayanılmaz sızı beni delip geçecekti adeta. Tolstoy haklıydı belki de acı çektiğimiz zaman canlı, başkasının acısını hissettiğimizde insan oluyorduk. Ben hissediyordum o insanların acısını yüreğimin tam içinde hissediyordum. Neyin kavgasıydı bu? Ya da biz ne ara birbirimizden böylesine nefret eder olmuştuk? Sevgi neredeydi. Sevgiyi bulmamız lazımdı. İnsanlar sevgiyi kaybetmişti. Böylesine acımasız ve nefret dolu olmaları ancak böyle açıklanabilirdi. Düşünüyordum. Düşünmemeyi kendime söyledikçe düşünüyordum. Öldürülüp çöp konteynerine atılan kadınlar, çok küçük yaşlarda "Erkek adamsın, sen eve ekmek getireceksin!" diyerek çalıştırılmaya başlanan çocuklar, kovulma korkusuyla patronuna hiçbir şey söyleyemeyen işçiler ve bunu çok iyi kullanan patronları. Dünya böyle miydi yani? Hep bir alt üst ilişkisi mi vardı? Hep kategorize olmak zorunda mıydık? Cinsiyetimize, dilimize, dinimize ve ırkımıza göre mi yargılanacaktık? Benim kim olduğumu veya nasıl biri olduğumu cinsiyetim, dilim, mensup olduğum din veya ten rengim belirleyemezdi. Ama kimse bunun farkında değildi. İnsanlar çıldırmıştı. Sonumuz ne olacaktı? Bir bilinmezdi. Biz her ne olursa olsun siyah beyaz olmayacaktık. Bizim gökyüzümüz hep mavi kalacaktı, gökyüzüne silah ve çığlık sesleri değil, tatlı tatlı esen bir meltem rüzgarı ve bizim mutluluk kahkahalarımız hakim olacaktı. Direnecektik belki de savaşıcaktık ama onlar gibi değil. Kendimiz gibi savaşıcaktık. Sevgiyi yapacaktık en büyük kalkanımız bu savaşı biz değil sevgi durduracaktı.

Hey Dünya, baksana bana! Bak yüzümde kocaman bir gülümseme var ve bu gülümseme asla kaybolmayacak çünkü biz kazandık çünkü sevgi kazandı. İstedığın kadar nefretle cezalandır bizi kazanan biz olacağız. Sımsıkı sarılıyoruz birbirimize, farklılıklarımız umrumuzda olmadan olmadan sarılıyoruz, seviyoruz... Çünkü biz böyle özeliz. Çünkü farklı olmak herkes gibi olmaktan çok daha iyi.

Faşizm

Başlangıçta Dünya pangea adı verilen tek bir kıta halindeydi ve onu parçalara bölen tek şey doğanın kedisi oldu. Yeni yaşamlar oluşturmak için tıpkı beyaz ışığın kırılmasıyla farklı renklerin yayılması gibi ortak atadan gelen farklı türler bir arada uyum sağlıyordu. Daha sonra insanların onlar arasına çektiği hiçbir sınır ötekileştirmekten başka bir anlam ifade etmedi. Kadınlarla erkekler arasına, türler arasına, ırklar arasına...

Soğuk iklimli bir bölgede doğan çocuğun açık tenli olması bulunduğu ortama uyum sağlama ve evrimsel bir süreç kabul edilirken sıcak iklimli bölgede doğan için aynı durumdan söz edilmez. O "asıl olması gereken"den farklıdır. Mensup olduğumuz etnik kökeni kutsal sayıp bizimle bu kökeni paylaşan "bizden" olanlarla bir arada olmak; aynı olanların iletişim kurmak için sadece birbirlerine dönmesidir. Bu narsistliği temsil eden Narkissos mitini andırır. Narkissos her ne kadar gölde başkasının var olduğunu düşünse de var olan sadece kendi yansımasıdır: Kendine hayran olma, bireyin bu düşüncesinin yansıması olarak gördüğü toplumla birlikte topluluk narsizmini oluşturur. Bu bağlamda öteki aynı etnisiteden olmamak bakımından tehdit, kendini yüceltmek bakımından basamaktır. Daimi olarak ırkçılık ve sömürgecilik birbirini besleyen iki hastalık olmuştur. Narsist toplum için değerli olan kendi varlığı, çıkarlarıdır ve geriye kalanlar onun sömürsüdür.

Hazırlayanlar:

- *Özlem Özdemir*
- *Yasemin Macit Yeğın*
- *Lal Altınbay*

